

Dopisi.

Iz Zagreba 10. februara. — Početkom ovoga meseca od 3. do 6. bile su se opetovane sednice kot kr. namestničkog veća o promerah i koristnih reformah za gospodarsko-šumarski zavod Križevački. Prisustvovali su vešti gospodari baron Rauch, Kiepack, pädagog slavni g. Rački, tri namestnički savetnici (Malinčević, Jurković i Baltić) i ravnatelj Križevačkoga zavoda Dr. Lambl. — Zaključili su, da se obustavi nesretna birokratička pisarija, kojom se je do sada mučil isti zavod; da se podjeli ravnatelju veća vlast, i da mu se prida za obavljanje pisarničkih i računovodskih poslova posební tajnik (sekretar). Ravnatelj Lambl je do sada morao nesamo upravljati zavodom i gospodarstvom, predavati glavne struke gospodarstva i sastavljati ućevna pisma, kojih dosada u hrvatskom jeziku nije bilo; nego su ga mučili nećuvenom pisarijom, naime množinom izvestjah, kojih je tečajem godine morao nekoliko stotinah podnašati o svakdanjih gospodarskih i ućevnih poslih, koje su od zelenoga stola iz Zagreba nalagali. Sada će se dakle taj ostarjeli sistem, koji niti za školu, niti za gospodarstvo nevalja, obustaviti, jer sama dvorska kancelarija je priznala, da to nemože i nesmije tako ostati. Dobro!

Iz Zagreba 12. febr. ☉ — V 27. listu „Novic“ 1862 je bilo razpisano darilo (60 gld.) iz zaklade „Vodnikovega spominka“, pa ni bilo lani nobeno delo vredno spoznato za obdajenje. Letos, kakor se vidi, je ta reć čisto zadremala. Rad bi pregovorio nekaj besed o tej zadevi. Z velikim veseljem sem sledil imena darovateljev in zneske darov; šlo je za materialen vidljiv spominek očetu Vodniku. Bila je to očividno izražena želja gosp. dr. Toman in v ta in noben drug namen so Slovenci darove zlagali. Komaj smo imeli nekaj čez 1000 gold. skupaj, so že začeli nekteri nemirni duhovi napadati prvotni namen in duhtati na vse strani, kako bi šlo drugače in ne tako. Obustavili so s tem pričkanjem zbiranje darov, ker nihče ne dá rad groša, če ne vé za kaj. Dr. Toman sam se je dal odvrniti od svojega predloga, in tako je prišlo do vprašanja: materialni ali duševni spominek? Vprašanje je pa bilo tako-le zastavljeno: „Kdor ni zadovoljen z duševnim spomenikom, naj se oglasi pri vredništvu „Novic.“ Naravno je po takem „duševna“ stranka zmagala. Ko bi se bilo djalo: „Kdor ni zadovoljen z materialnim spomenikom, naj se oglasi“, bi bila „materialna“ stranka zmagala. Iz tega se jasno vidi, da je bil način glasovanja nepravilčen. Koliko denarja je pa že nabranega, še zdaj živa duša ne vé; račun še ni položen nikjer! — Koliko važnosti za slavljanstvo ima celovška čitavnica, se jasno vidi iz obilnih pozdravov, ki so ji dospeli od vseh krajev 24. u. m. Tudi zagrebški Slovenci smo jo bili pozdravili po telegramu, ki pa menda gospodu Majarju ni prišel v roke, ker piše v „Novicah“, da sta prišla iz Zagreba dva telegrama: eden od streljačkoga društva in drugi od „čitavnice.“ Žal mi je, da mu moram povedati, da v Zagrebu prav za prav čitavnice nimamo, ker dve prazni sobi poleg vredništva „Pozorovega“ niste podobne čitavnici, čeravno ondi leži dosti starih časopisov iz redakcije na mizi.

Dostavek vredništva. V „Novicah“ smo dajali vsak sold na znanje, ki se je daroval za Vodnika. Komur je mar bilo za to, da vé, kolikošen je iznesek, soštel je to lahko po teh naznanilih. Stroški, po pobotnicah potrjeni, ki jih hranujemo, so bili pri onej priliki, ko je gospod dr. L. Toman sprožil spominek: kamnoseku za spominček na Vodnikovo hišo pri Žibertu v Šiški 55 gold., za velike bilje 21 gold. 20 kr., za poštnino

2 gold. 2 kr., — skupaj 78 gold. 22 kr. V hranilnici ljubljanski na knjižici št. 28.435 gold. je na obresti naloženih 1238 gld. istine za Vodnikov spominek. Nikdar nikoli ni bilo rečeno, da se ne napravi Vodniku „materialen“ spominek; po mnozih debatah, ki so bile v „Novicah“, je bilo le to sklenjeno, da se Vodniku vsako leto postavljajo tudi dušni spominki. „To se ponavlja vsako leto tako dolgo, dokler se mu iz kamna ali kovine vreden spominek ne postavi. Tako stoji zapisano v 27. listu „Novic“ leta 1862. Strah g. dopisnikov pred „nemirnimi duhovi“ je tedaj nepotreben. Razpis lanskí zastran slovstvenega dela ni imel nobenega vspeha, — tedaj je istina Vodnikova še cela. Razpisalo se bo letos darilo, kakor sklène dotični odbor: ali kakor lani ali drugač. Za 2 do 3 pôle, ki se zahtevajo, je časa še čez in čez dosti. Ali je glasovanje o „materialnem ali duševnem“ spominku nepravilčno bilo ali ne, si ne upamo odločiti, dokler nimamo — parlamentarnega napotka za to zadevo; škodovalo saj ni, ker materialni spominek ostane, kakor je bil, po dr. Tomanovem predlogu, in istini se saj dosihmal še ni odbil noben sold. Vi-deant tantum consules, da se nabere kapitala toliko, da se napravi Vodnika vreden spominek!

Iz Maribora 21. sveč. Imamo li na celem jugu lepših poezij kot so srbske narodne pesmi? Že vsi izobraženi narodi so njih vrednost spoznali. Učenjaki neslovanskih narodov sodijo brez dvombe o njih objektivno pa stavijo srbske narodne pesmi v ono vrsto poezije, kjer bliščite Homerova Iliada, Odiseja. Kako pa jih vživa mladina naša? Koliki dijak, prag gimnazijski zapustivši, jih pozná? In vendar primerimo trud, s katerim se bere Homer, trudu, s katerim bi se brale srbske narodne pesmi: tam je trud silno velik, dokler se dijak nauči grškega jezika ali prav za prav toliko slovnice, da lahko začne brati, in pri branji Homerove poezije se večidel ipak uči in mučiz jezikom in sad poezijin je le majhen in grenek; tu ima znan jezik, morda le ktero turško besedo; al nič ga ne ustavlja vživati poezije in pri nji blažiti in ogrevati si srce mlado. Nikdo ne bode svetoval, naj bi mladina nehala prebirati Homera; al čudil se bode vsak, zakaj se ne berejo v šolah tudi srbske národne pesmi, ki so lepe kot Homerove in katerih celó Nemci nič manje ne čislajo kot svojo lastno „Nibelungen-ovo“; vsak Slovenec pa jih jako lahko razume. Sicer nekteri učitelji slovenščine, kolikor jim ravno čas in okoliščine pripuščajo in kolikor jih priganja lastno veselje, tudi srbske narodne pesmi jemljejo v obzir, vendar mislim, da se ne žali noben učitelj, ako se trdi, da se premalo čini in da bi bilo želeti v tem obziru, da se kaj stvari. — Namen teh vrstic pa je, da se izreče želja, naj bi se iz Karadžičeve bogate zbirke pripravil in izdal izbor najlepših srbskih narodnih pesem s kratkimi razjasnili za šolsko mladino. Tako knjigo bi si dijaki lahko omislili in služila bi jim kot berilo domače in kot šolska knjiga; služila bi lahko ena in ista knjiga slovenskim in hrvatskim in srbskim šolam. Imel si srbski Homere! Pisistrata — bodi mu lahka zemljica a spomin vekovit — naj Ti bode Aristarh slavni prijatelj njegov!

Iz Maribora. (Iz čitavnice.) Pozivlje se s tem na nedeljo dne 28. svečana ob 6. uri zvečer pred „besedo“ izvanreden glaven zbor, da odloči: pristopi li naša čitavnica kot nesmrten ud k naši slovenski matici, ki so jo te dni svitli cesar račili potrditi.

Odbor čitavniški.

Iz Barkole pri Trstu 14. febr. ‡ O barkolanskem petji naj tudi jez besedico rečem. Pred enim letom ni bilo menda ne ene nove pesmi pri nas; pele so se

le stare. Ko smo bili pa novega učitelja dobili, so se, kakor drugod, tudi pri nas ljudje in pevci čvrsto poprijeli lepih novih pesem. Res lepo jih je bilo slišati; saj tudi ljudje niso zmirom stari na svetu, kaj bi neki pesmi bile zmiraj le stare? Mlado in staro rado posluša kaj novega; al, žalibog, da imamo tudi starih kopitarjev, ki nove pesmi sila sovražijo in želijo, naj bi se pele take, ktere je še Abrahamova rodovina popevala. In čuda! da take baže ljudje še najdejo ušesa, ki njih pritožbe poslušajo in pridne pevce, ki kakošno lepo novo zapojó, zmerjajo z „bahači!“ To je res čudno, da ljudje, kateri delajo, kar terja novi čas in naraven napredek, se pri nas imenujejo „bahači!“ Rajnki gosp. Rihar bi se v grobu zasuknil, ko bi slišal kaj tacega.

Predoslje nad Kranjem 18. sveč. × Naznanile ste drage „Novice“ svetu žalostno novico — smrt marljivega slovenskega pisatelja „Poženčana“ prečastitega gosp. fajmoštra Matevža Ravnikarja. Sporočite še, kolikor vam prostor dopušča, bravcem svojim popis pokopa njegovega 17. t. m. dopoldne. — Prišlo je od vseh strani k pogrebu toliko ljudstva, toliko znancev in prijatlov, da stari ljudje ne pomnijo, da bi bila naša precej prostorna cerkev kdaj tako polna, ko danes, ko smo Večnemu izročevali molitve za dušni mir ranjcega. Kranjska čitavnica je bila namestovana po svojem g. predsedniku, odbornikih in mnogo družniških meščanih, tudi pevski zbor čitavnični se je udeležil s svojo zastavo, na kateri je visel zeleni venec, ki ga je ovijal črni flor. Ob 10. uri je bila slovesna črna maša z biljami; zdaj pa stopijo na prižnico prečastiti kranjski dekan gosp. Janez Reš in v izvrstni besedi popisujejo življenje in delovanje rajncega, da ginuli so s svojim govorom vsako srce tako, da solze so igrale v očeh vsem pričujočim. Po dokončanem govoru podali smo se na pokopališče. Ko pogreznila se je truga v hladno zemljo, stopi pred jamo bandernik pevcev in spusti, kar je bilo posebno ginljivo, v njo zeleni venec s zastave. Med tem, ko so zasuli mrtve ostanke slavnega rojaka, peli so gospodje duhovni, katerih se je snidlo 16 iz bližnjih fará, za njim pa so zapeli še gosp. čitavnični pevci prav lepo „Jamica tiha.“ — Rajnki ni zapustil premoženja, kajti ni si nabiral minljivih posvetnih zakladov; al zapustil je svojemu narodu lepo dedino: večni spomin v svojih slovstvenih delih*), da živel bode imé njegovo, dokler v človeških prsih bílo bo srce slovensko.

Iz Kranja 20. sveč. V četrtek 3. marca ob 9. uri zjutraj bode v naši farni cerkvi slovesna črna maša za neumrlega slovenskega pesnika na našem pokopališču počivajočega dr. Franceta Prešerna. Vabimo s tem vse njegove spošтовavce.

Odbor čitavnice.

Iz Kamnika 14. sveč. Pust nas Kamničanov ni pobodil, kajti živeli smo tako dolgočasno, kakor se sploh živi na slovenski zemlji v vsakem mesticu, kjer čitavnice ni. To resnico, ki jo vsak izmed nas čuti, potrjuje tudi gosp. ? v 31. listu „Laib. Zeitg.“, popisovaje osodo dveh „kranceljnov“ pozabivši tretjega. Mi še nimamo čitavnice, in zato ni čuda, da nam je pust bil pušoba. Če ljudi ni za ples v vereinu, morajo tombolati, kvartati ali pa zdehati; v čitavnicah pa vlada živa pesem, glasba, deklamacija in celó gledišče je — in to je tisto, kar napravlja pravi „geselliges Leben.“ Nadjamo se, da lepi izgled Kranjskega mesta bode izbudil naše domačine, da si napravijo, kar nam je živa potreba. Vemo sicer, da je nekterim že „parteiung“, ako

domači hočejo „vsakemu svoje“; al ker smo mi doma in svoje hiše posestnik še nikoli ni bil le „partei“, tedaj mislimo, da se nam ne pristje pritiklina „partei.“ Ker sem omenil že gosp. dopisnika ?, bi ga vendar rad še vprašal, iz katerih zakonskih bukev je vzel novico, da smo žentev imeli letos, da že davnej toliko ne? Nam ste le dve znane; po kmetih pa tudi ni bilo sile, ker niso časi preveč vabilni za nje. Radi bi tudi vedili, kje pekó pogače velike kakor mlinske kamne? Ali mi nismo pogač vidili ali pa g. dopisnik mlinskih kamnov ne. Z odlokom sl. deželne vlade, da lekarničar naš se mora oskrbeti s pripravnim pomočnikom, nam je prav po volji; kaj pa je z „neue weinverbesserungsanstalt“, nikogar ne briga, ker kakor gospod dopisnik, tako tudi vsak drug skrbi, kje da dobí bolj kapljico.

Zvestoslav.

Iz Ljubljane. Slavno c. k. deželno predsedništvo je ravnokar po vredniku „Novic“ začasnemu odboru poslalo sklep Njih Veličanstva, po katerem je dovoljena matica slovenska. V §. 1. 2. 4. 5. 12. in 13. matičnih pravil so zaukazane nekatere premembe, ktere bojo naloga prvemu občnemu zboru.

— Tako silno je sneg kocnjal v nedeljo, da je na debelo zapadel vse ulice na večer. Bali smo se, da ne bi bila tedaj prazna čitavnica in „beseda“ brez poslušavcev. Al mikavni program je privabil toliko množico kakor v najugodnejšem vremenu, — in res ni se ometel, kdor je prišel. Združeni kor naših gospodičin in gospodov je tako značajno pel Vilharjevo pesem „Po jezeru“, da jo je mogel dvakrat peti in so se hvalaklici še le potem vlegli, ko se je gosp. Miroslav Vilhar prikazal s pevovodjem g. Fabijanom na odru, da je uni hvalo sprejel za svojo krasno, prav v narodnem duhu zloženo pesem, ta pa, da slišali smo tako lepoglasni združeni zbor naših častitljivih pevkinj in pevcev. — Po petji je gosp. J. Globočnik bral šaljivo pravdo, ki jo je samoglasnik r od družih črk dobil na glavo pod naslovom „Zatožena sosamoglasnica“, ki jo je zložil g. Fr. Levstik. Gosp. Levstik bi bil sam bral, pa bolehnost ga je zadržala; gosp. Globočnik ga je dobro nadomestoval. Prav dobra misel bila je to, da učeni naš jezikoslovec si je izbral to razpravo za predmet in jo osolil s pravim humorom, kateri ne žali nikoga; če sem ter tje kakošna stvarca morebiti vščipne, izhaja to le odtod, da resnica oči kolje; humoristični obravnavi se pa ne more očitati, ker sicer neha biti humoristična. **R** — stari slovanski samoglasnik — je izgubil to svojo pravico tako, da se čudijo današnji novinci v našem slovstvu, kako da moremo gr m, srce, brdo itd. pisati namesti germ, serce, berdo itd. Godí se mu blizo tako kakor nam Slovencem, o katerih tudi nekteri še zdaj ne morejo zapopasti, da nam grejo pravice naroda slovenskega. Berilo, ki je obsegalo le en del cele razprave, je bilo z glasno pohvalo sprejeto; še bolj pa boanimalo v natisu, ki ga bojo prinesle „Novice“, ker človek mora pred očmi imeti črko, da razume popolnoma, kar vsaka govori. — Da je bila prelepa čveteroglasna skladba starega Mašeka, ki so jo godli slavnoznani naši mojstri na violončelu, violi in goslah in ki jih je spremljal na glasoviru naš pevovodja Fabian in se pri tej priliki skazal izvrstnega mojstra na klaviru, s posebno navdušenostjo sprejeta, ni nam treba še posebno povdarjati. — Sklep „besedi“ je bila po gosp. Globočniku poslovenjena burka „Pravda“, pred katero in med katero je zopet z veliko pohvalo godil naš orhester. To vam je bilo smeha od konca do kraja, pa „strupena“ soseda Matič in Vrbovec (gospoda Kobler in Per) sta se res tako dobro odrezovala kakor da bi bila vajena glediščnika in jetničar (g. Globočnik) jima je dobro stregel. Ker sta tudi ostala dva gospoda do-

*) Vidil sem pri ranjku že lansko jesen kakih 40 pól rokopisa: „Prebivališča Slovanov.“ Bog vé, ali je delo dovršeno?

stojno izpolnila svojo nalogo, je bilo vse zadovoljno s to kratkočasnico, katero je gosp. Globočnik dobro poslovenil.

— Gospod dr. Benj. Ipavec je krasno svojo pesem „Kdo je mar“ posvetil čitavnici ljubljanski. — Dunajski pevski zbor je prosil Ipavčeve in Mašekove „Kdo je mar“, ki ju mu bode čitavnica brž poslala, ko boste prepisane.

— Počil je glas v Ljubljano, da so ravnokar v Vipavi osnovali čitavnico. Živila! ako je istina.

— Danes povemo nekoliko o gospodarstvu tukajšnje hranilnice (šparkase) v lanskem letu. — 6409 ljudi je lani 755.237 gold. hranilnici izročilo, v poprejšnjem letu 1862 pa le 5499, ki so ji bili 644.795 gld. izročili; potem takem se je lansko leto 910 deležnikov z 110.422 gold. tega zavoda več udeležilo kakor predlanskim. Izplačala je hranilnica naša lansko leto deležnikom istine (kapitala) in obresti (činžev) 614.871 gold. in 37 kr., v letu 1862 pa 4574 482.788 gold. in 13 kr. Imela je hranilnica lani 13.253 deležnikov z vloženimi 3 milijoni in 269.650 gold. in z 372.781 gold. in 18 kr., v nevzdignjenih obrestih, v vsem skupaj tedaj 3 milijone in 642.431 gold. 18 krajc. — Potem takem se je lani število deležnikov memo prejšnjega leta za 901 pomnožilo, z istino in obresti za 277.321 gld. in 57 kr. Po poslednji rajtbi (bilanci) preteklega leta 1863 je bilo v hranilnici hranjenega denarja za 4 milijone in 86.716 gold. in 80 kr., v letu 1862 pa le 3 milijone in 718.565 gold. in 13 kr., tedaj 368.151 gold. in 67 kr. več kakor predlanskim. Založni denar se je za 59.157 gold. 9 krajc. pomnožil, ki ga je bilo konec leta 1863 skup 431.196 gold. 20 kr.

— Imenik preč. duhovščine kranjske (Catalogus cleri itd.) za leto 1864 je prišel nedavno na svetlo. Odlikuje se naš „catalogus“ memo mnogih družih o tem, da ima zastran cerkvá kranjskih itd. mnogo zanimivih zgodovinskih črtic. Primerjaje letošnje število prebivavcev na Kranjskem z lanskim vidimo, da je lani bilo katoličanov latinskega obreda 513.448, letos jih je 515.146, katoličanov izhodnjega obreda lani 101, letos 61, — nezedinjenih Grkov okoli 240 lani in letos; protestantov je bilo lani 147, letos jih je 84, — juda lani ni bilo, letos sta 2. — Tiskan je imenik še zmiraj s tisto pisavo, ki je že povsod drugej zamrla; brž ko ne, morajo častiti gospodje, ki se v tej knjižici tako čuda stanovitno pokojne pisave držijo, udje biti tiste naše družbe, ki se ji pravi „Verein zur Erhaltung alter Denkmäler“ — kajti bohorčica res ni drugega več kot stara slovstvena razvalina.

— Po večdnevem potovanji na Gorenskem je prečastiti gosp. misijonar Pirc dospel zopet v Ljubljano. Gotovo je neki že, da dva gosp. bogoslovca ljubljanska gresta z njim v Ameriko.

— Stari gosp. Kozler v Ljubljani je umrl.

— (Poprava in svēt.) V letošnjo slovensko „visečo pratiko“ in v nemški „Börsenkalender“ se je vrnil napáčni kolek (štampelj) za menjice (Wechsel) I. tarife. Treba, da se to vé, da ne zaide kdo v pomoto in škodo, kar se je že zgodilo. Pri tej priliki pa še izrečem željo, naj tudi naša navadna pratika in pa nemška viseča vprihodnje jemlje I. tarifo za menjice. Res je sicer, da navadna naša pratika je le bolj namenjena kmetu, al dandanašnji morata mestjan in kmet poznati menjice in njene postave, da ne prideta v škodo.

Franjo S.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Cesarski patent od 14. t. m. sklicuje deželne zборе na 2. dan prihodnjega mesca sušca. Snidlo se bo tedaj ta dan zopet 16 zborov v Avstrii; galicijskega, ogerskega, hrvaško-slavonskega in beneškega še ne bo. Bili so lani vsi zbori vrlo pridni, vendar mnogo mnogo njih sklepov žalibog! ni obveljalo. Da bi letos srečnejši bili! Državni zbor dunajski je dosihmal največ posla o tem imel, česar potrebuje država; naj deželnim zborom zdaj tudi obvelja saj to, česar živo potrebujejo dežele da se po preteku treh dolzih let razvije ustavno življenje. — Na lastno prošnjo so presvitli cesar grofa Degenfelda, ministra vojaštva, odvezali službe, in na mesto njegovo izvolili podmaršala viteza Frank-a, ki je bil dosihmal nastranec poveljniku ogerskemu. — 20. dne t. m. so s posebno slovesnostjo pripeljali na Dunaj razun družih reči 6 topov, ki jih je armada avstrijska vzela Dancem. — Državnega poslanca žl. Rogavskega (Poljaka), ki ga je sumljivega uporne krivde sodnija levovska že med državnim zborom hotla zapreti dati, pa zbor ni dovolil, so brž po sklenjenem zboru zaprli na Dunaji, pa ga 17. dne t. m. odpeljali v Krakovo. — Sliši se, da slavnoznani publicist gosp. Delpiny, po rodu Hrvat, bode izdajal na Dunaji nemški list „Union“, ki bode zastopal federacijo in autonomijo v Avstrii in priporočal združenje Ogorske in Hrvatske. — Prof. dr. Hlubek, kterege so nekteri sumili, da v lanski kmetijski razstavi graški ni pošteno ravnal z razstavljenim vinom, je razžaljen na svoji časti sam zahteval sodnijsko preiskavo. Kriminalna sodnija je tedaj preiskala to reč, in gosp. doktorja popolnoma nedolžnega in skozi in skozi poštenega spoznala. — Na Koroškem je dovoljena družba svilorejcev. — Kako strašna je nadloga v nekterih krajih ogerskih, priča nam, kar časnik „Idök Tanuja“ piše iz Szolnoka, „da 18. t. m. je umrl nekdo lakote; 3000 siromakov je, ki nimajo koščeka kruha; iz Pešta so poslali v saboto 500 hlebov; al vsak je dobil le četrt funta za — celi teden; kruha ni, pa tudi vode ne.“ — Čedalje več prihajajo homatiije na Danskem, in zdaj, ko je pruski poveljnik pognal armado svojo v Iutlandijo, ki je čisto danska (ne nemška) zemlja in nikakor ne spada pod pogodbo od leta 1851 in 52, se prav še le utegne začeti velika vojska, v katero ne želimo, da bi bila zapletena tudi Avstrija; zakaj angleška vlada brž ko ne zdaj djansko potegne z Danci in tudi Napoleon ž njo. Ako pa se to zgodi, bo kaša zavrela hudo. In čmu vse to? — Na Srbskem nič ne vedó od tega, kar so trosili nekteri nemški časniki po svetu, da knez srbski, ako ne dobí otrók, vsinovi kneza črnogorskega Nikolaja. — Sultana bi bil nedavno kmali divji mrjasec požrl; na lovu se je predalječ spustil med divje svinje; k sreči stamuh prihitela dva logarja na pomoč in ga otela; vsak dobiva zdaj 500 piastrov mesečne plače. — Iz Avstrije dobí turška vlada 200.000 novih pušk, sardinska pa 80.000 iz Francozkega in Belgije. Če bojo vse te nove puške se strinile s starimi, pride pač „krvavi vek“!

Kursi na Dunaji 23. februarja.

5 % metaliki 71 fl. 45 kr.	Ažijo srebra 19 fl. 20 kr.
Narodno posojilo 79 fl. 35 kr.	Cekini 5 fl. 74 kr.

Loterijne srečke:

V Trstu 17. februarja 1863: **71. 33. 55. 88. 25.**
Prihodnje srečkanje v Trstu bo 2. marca 1864.